

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. O.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2016, č. j. MV-53923-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 9. 2016, č. j. 50 A 12/2016 – 51, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se zamítá**.
- II. Žalobce je ve lhůtě **jednoho týdne** od doručení tohoto usnesení povinen zaplatit soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku **1000 Kč**.
- III. Nejvyšší správní soud **vyzývá** žalobce, aby ve lhůtě **jednoho týdne** od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů) za kasační stížnost, který činí podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků částku **5000 Kč**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) ze dne 13.10.2016 směřuje proti v záhlaví označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Žalovaná svým rozhodnutím zamítla stěžovatelovo odvolání a potvrdila jím napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2016, č. j. OAM-3404-42/PP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta stěžovatelova žádost o povolení k pobytu rodinného příslušníka EU dle ustanovení § 87b zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění.

Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby této Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Uvedený návrh pak odůvodnil tím, že v důsledku právní moci a zejména vykonatelnosti napadeného rozhodnutí bude nucen opustit území České republiky, neboť by mu mohlo být při setrvání zde uloženo správní vyhoštění. Dále stěžovatel argumentuje

potřebou zajištění práva na spravedlivý proces, k němuž patří i možnost stěžovatele osobně se účastnit soudního řízení a být v přímém kontaktu se svým zástupcem. V případě nepřiznání odkladného účinku bude stěžovateli ukončen pobyt na území České republiky. Již samotná možnost vedení správního řízení o vyhoštění je pro stěžovatele významným negativním zásahem, neboť by tím byl vystaven nebezpečí, že se v budoucnu nebude moci do České republiky vrátit. V souvislosti s možnou újmou způsobenou v důsledku zrušení pobytového oprávnění pak stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100.

Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku vyjádřila s tím, že účinky jejího rozhodnutí nemohou žalobci způsobit újmu, neboť stěžovatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a tedy mu z povahy věci nemohlo být vydáno povolení k přechodnému pobytu. Žalovaná dále podotkla, že při projednání kasační stížnosti nebývá nařizováno ústní jednání ani doplňováno dokazování, a i vzhledem k daným okolnostem věci není důvod se domnívat, že by byla přítomnost stěžovatele v České republice po dobu řízení o kasační stížnosti nezbytná pro zachování standardů spravedlivého procesu. Samotné doplnění kasační stížnosti se přitom dle žalované zřejmě odehraje bez jakékoliv účasti stěžovatele, neboť sepsání kasační stížnosti je poměrně komplikovaným úkonem a vyžaduje určitou právní odbornost, pročež je stěžovateli představitelné, že stěžovatel osobně bude mít na podobu stížnosti jakýkoli reálný vliv, a to tím spíše, že stěžovatel neovládá český jazyk. S přihlédnutím k uvedeným skutečnostem proto nemůže být do procesních práv stěžovatele, zejména pak do jeho ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces, zasaženo.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užití přiměřeně.*

Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

Nejvyšší správní soud při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku reflektuje jednak hledisko *veřejného zájmu*, při současném porovnání *újmy stěžovatele* (nebude-li odkladný účinek přiznán) s možnou *újmou, která by mohla vzniknout jiným osobám* (bude-li odkladný účinek přiznán). K přiznání odkladného účinku může tedy kasační soud přistoupit teprve poté, osvědčí-li, že újma stěžovatele, jako důsledek nepřiznání odkladného účinku, by byla nepoměrně větší případné újmě jiné osoby, bylo-li by takovému návrhu vyhověno.

Důvody možného vzniku *nepoměrně větší újmy* stěžovatele oproti jiným osobám jsou přitom vždy subjektivní, závislé zásadně na osobě a situaci stěžovatele. Z právě uvedeného plyne, že stěžovatel nese také břemeno tvrzení; očekává se tak od něj uvedení konkrétních a relevantních tvrzení a podrobné rozvedení, v čem konkrétně tuto možnou újmu spatřuje a jakou intenzitu případná újma má (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2013, č. j. 45 A 4/2013 – 29, publikované pod č. 2852/2013 Sb. NSS).

Stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, s tím, že pro obdobnost jeho věci je namístě přiznat kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem stěžovatele neztotožňuje, neboť prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o povolení k přechodnému pobytu, kdežto v případě stěžovatelem odkazovaného

pokračování

usnesení bylo sistovaným správním rozhodnutím tehdejšímu stěžovateli zrušeno povolení k trvalému pobytu.

Z kontrastu merit nastíněných správních rozhodnutí je zjevné, že okolnosti stěžovatelovy situace se podstatně liší od okolností, za kterých Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku usnesením 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100. Prvostupňovým rozhodnutím nedošlo ke změně stěžovatelova pobytového statusu, a důvody pro které by měl být povolen odkladný účinek, se za situace, kdy není nastolen problém vyhoštění, nejeví jako odůvodňující nutnost poskytnutí odkladného účinku. Je přitom v dispozici stěžovatele, zda potenciálnímu zahájení řízení o správním vyhoštění předejde tak, že svůj pobyt zlegalizuje jinými prostředky.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se stěžovateli nepodařilo osvědčit naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., zejména pak že by právní následky dotčených správních rozhodnutí pro něj znamenaly tak závažnou a bezprostřední újmu, která by odůvodňovala odklad jejich účinků. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelův návrh zamítl, přičemž podotýká, že tímto rozhodnutím žádným způsobem nepředjímá případné rozhodnutí o věci samé.

V souladu s § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, je s podáním kasační stížnosti spojen vznik poplatkové povinnosti. Podle položky č. 19 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou uvedeného zákona, je kasační stížnost zpoplatněna částkou 5000 Kč. Tento soudní poplatek nebyl současně s podáním kasační stížnosti zaplacen. Soud proto žalobce vyzývá ke splnění této poplatkové povinnosti a stanovuje mu k tomu přiměřenou lhůtu.

Soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví činí dle položky 20 sazebníku poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v rozhodném znění) 1000 Kč. Poplatková povinnost vznikla s ohledem na ustanovení § 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích.

Soudní poplatky lze zaplatit:

- vylepením kolků na tomto tiskopisu nebo
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je **1020527316**.

Poučení: Nebude-li poplatek za kasační stížnost ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví [§ 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního]. Soud však řízení nezastaví, je-li tu nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by Vám mohla vzniknout újma, a ve stanovené lhůtě sdělíte soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doložíte, že bez své viny jste nemohl poplatek dosud zaplatit.

Máte-li za to, že jsou u Vás splněny podmínky pro částečné či plné osvobození od soudních poplatků, můžete ve lhůtě stanovené pro zaplacení poplatku požádat soud o osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního).

V případě placení kolkovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej označenému soudu. Kolkové známky neznehodnocujte.

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 9. listopadu 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

pokračování

Vyhovuji výzvě a zasílám v kolkových známkách určené soudní poplatky.

podpis

Místo pro nalepení kolkových známek: